

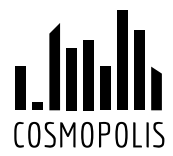
KATE ROBOVÁ

JAK SE ZBAVIT LÁSKY

CO KDYŽ JEDNO PŘÁNÍ
VŠECHNO ZMĚNÍ?

COSMOPOLIS

KATE ROBBOVÁ

JAK SE ZBAVIT LÁSKY

CO KDYŽ JEDNO PŘÁNÍ
VŠECHNO ZMĚNÍ?

Přeložila Diana Štelová

This Spells Love

Copyright © 2023 by Kate Robb

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

**This edition published by arrangement with Dial Press,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC**

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024

Translation © Diana Štelová, 2024

Cover photos © NadzeyaShanchuk, arina.golubcova,
Lesik Vitaliy / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-5056-4

*Mé oblíbené obyvatelce Hamiltonu Kath – když píšu pasáže,
jež jsou doufám zábavné, je to tvůj smích, který v duchu slyším.*

KAPITOLA 1

„Na dnešní problémy potřebujeme cukr, nebo alkohol?“

To je skvělá otázka. Kladu si ji posledních osmnáct minut, kdy postávám přesně napůl cesty mezi vstupem do *Poctivých donutů od Nany* a prodejnou alkoholu.

„Dneska vypadáš líp.“ Má starší sestra Kiersten mi za ucho zastrčí pramen lehce nazrzlých blond vlasů. Řekla bych, že moje vlasy takovou úpravu nijak zvlášť nepotřebují vzhledem k tomu, že jediné, na co jsem se dnes ráno zmožila, byl záměrně rozcuchaný drdol, ale Kierst má ve zvyku chovat se jako matka kvočna a dávat tak najevo náš desetiletý věkový rozdíl.

„Je mi fajn,“ zalžu. Ona to ví, já to vím. Ale abychom byli spravedliví, dneska jsem umytá, oblečená a mám na sobě čisté spodní prádlo, což je výrazné zlepšení oproti předchozím třem smrdutým ubrečeným týdnům, během kterých byla výměna spodárů tím posledním, o co jsem se starala.

„Myslím, že Nana bude ta správná volba.“ Vykročím směrem ke skleněným dveřím obchodu s donuty. Kiersten mě následuje. Jakmile se dveře otevrou, obklopí nás sladká vůně cukru, kvasnic a štěstí. Ano, tohle je přesně ten typ útěchy, kterou právě teď potřebuju.

Stoupneme si do řady dalších hladových obyvatelů Hamiltonu se skvělým vkusem na výběr pekárny a spolu s nimi se zadíváme na dvojitou prosklenou vitrínu s desítkami řemeslně dokonalých donutů, které Nana s láskou ručně vyrábí.

„Co si dáš?“ Kiersten do mě šťouchne loktem s očima upřenýma na řadu nazvanou *Kokosový sen*. Její otázka je čistá formalita. Rituál

sester Wildeových. Říct, že sem chodíme často, je slabé slovo. Velmi slabé slovo.

„Půl tuctu klasických donutů,“ odpovím současně Kierst i drobné starší dámě za pokladnou, která ale není skutečná Nana. Tohle je moje objednávka, kterou si dávám každou sobotu ráno, když se s Kierst scházíme na naše pravidelné tlachací procházky, anebo ve zcela náhodné červencové pondělí, kdy se můj život rozpadl.

Má sestra si vedle mě povzdychne.

„Mohla bys trochu rozšířit pole působnosti.“ Ukáže na donut s lesklou růžovou polevou. „Tehle v sobě má víno a slunce. Zkusíš ho se mnou? Provádím naprosto seriózní donutový průzkum.“

Podívá se na mě s nadějně zdviženým obočím. Přesto zavrtím hlavou a vezmu si svou krabičku donutů od pokladní, která se na mě zdvořile usměje a pak sáhne po další krabici a naplní ji Kierstninou charakteristickou objednávkou nazvanou *Překvap mě*.

Pokladní podá krabičku Kiersten, která se neobtěžuje počkat, až zaplatíme, rovnou se zakousne do tmavě růžového kousku a zasténá. „Panebože, tohle je lepší než orgasmus. To musíš ochutnat.“ Podrží mi krémem plněný zákusek před pusou.

„To je dobrý.“ Zvednu svou krabičku. „Tým klasika, vzpomínáš?“

Znovu si pořádně ukousne a po dalším hlasitém zasténání přehnaně dramaticky zakouří očima. „Nikdy bych neshazovala Naniinu klasiku. Ale netrápí tě někdy, že přicházíš o něco úžasného?“

Netrápí.

Nebo aspoň ne natolik, abych si objednala cokoli jiného než svoje staré dobré obyčejné donuty.

„Jsou lahodné,“ odpovím. „Nikdy mě nezklamou.“

Neměla jsem v úmyslu použít své donutové návyky jako metaforu svého života. Ale při slově *nezklamou* mi něco secvakne v hlavě a slzy, které se mi dařilo držet na uzdě od třicetiminutovky vyhrazené brečení, kterou si dopřádám každé ráno, se náhle zjeví a začnou se mi koulet po tváři jako kapky letního deště.

„Stuart měl být můj jablečný donut.“ Srdce se mi nad připomínkou mého ex sevře. *Proč jsem to udělala?* Vyslovila jméno toho, který nesmí být jmenován? Je to katalyzátor, který mé roztomilé drobné slzy promění v ošklivou bouři. Stojí mě veškeré sebeovládání stát tam a vyhybat se soucitným pohledům pokladní, zatímco Kierst vytáhne svou kreditku a zaplatí. Jakmile má účet v ruce, vystřelím ven na chodník, kde mi reklamní cedule realitky poskytne dostatek opory, abych mohla zavřít oči, otočit tvář ke slunci a zkusit zapomenout na ten kolosální průser, kterým je právě teď můj milostný život.

„Jsi v pohodě, Gems?“ Sestřina ruka mi spočine na kříži. Tentokrát mi uklidňující pohyb její dlaně, kterou krouží po mých zádech v džínové bundě, tolik nevadí.

„Měl být moje budoucnost,“ vypravím ze sebe mezi vzlyky. „Měli jsme si pořídit psa. Možná dům. Nebo aspoň fakt skvělý byt s obří šatnou. A teď...“

Teď je to můj ex. Ex, který neměl ani tolik slušnosti, aby mi dopřál obvyklý proslov na téma *není to tvá chyba, je to ve mně*. Místo toho jmenoval mě a můj nedostatek nadšení pro náš vztah jako hlavní důvod k ukončení čtyř let, která jsme jeden do druhého investovali. Překvapil mě tím tak, jak bych od něho nikdy nečekala.

„Vím, že tahle část stojí fakt za houby.“ Kiersten mě jednou paží obejmě kolem ramen a přitáhne si mou hlavu na prsa. „A kromě toho, že tě napumpuju cukrem, není vůbec nic, co bych mohla říct nebo udělat, aby ses cítila líp. Ale jakmile se ty rány trochu zahojí, myslím, že pochopíš, že Stuart byl...“ Na okamžik zaváhá. „No, byl docela povrchní a bez něho je ti mnohem líp.“

Mám nutkání hájit svého čerstvého bývalého. Anebo spíš sebe samu za to, že jsem s ním zůstala tak dlouho, ale v kapse mi zavibruje mobil. Když zkontroluju obrazovku telefonu, ten malý temný mrak, který se mi vznášel nad hlavou poslední tři týdny, náhle prozáří jasný paprsek světla.

Dax: *Nevadí, když to dneska večer posuneme o hodinku? Má mi někdo přijít. Docela velká věc.*

Srdce mi divně poskočí.

Já: *Rande s veterinářkou?*

Uběhne několik dlouhých vteřin, než mi telefon znova pípne.

Dax: *Ne, to jsem zrušil, abychom si mohli vyrazit. Důležitý klient. Aspoň myslím. Je to všechno hodně neurčité. Jednal jsem s jeho lidmi celý týden.*

Já: *Tvůj klient má své lidi? No teda!*

Dax: *Jo. Až si dneska trochu orazíme, můžeme oslavovat.*

Já: *Jestli do mě dostaneš dost vína, jsem skoro pro každou špatnost.*

Sleduju, jak se v chatovacím okénku objeví tři tečky, pak zmizí, znovu se objeví a zase zmizí. Když mi konečně přijde odpověď, je to jen gif párty kloboučku.

Sestra se o mě opře a položí si bradu do malé prohlubně na mém rameni.

„Jestli píšeš Stuartovi, přísahám bohu, že si vezmu zpátky ty donuty na lítost.“

Ukážu jí mobil jako důkaz. „Ne Stuartovi, jen Daxovi. Jdeme po práci ven.“

Při zmínce Daxova jména se Kierstenino obočí vytáhne o dobrých pár centimetrů. „Neříkala jsi mi, že Daxon má dnes večer rande? S nějakou veterinářkou?“

„Je to asistentka veterináře,“ bráním se. „Stuart si dnes vyzvedl svoje věci. Dax se nabídl, že to zruší a vyrazíme si, protože si myslí, že z toho budu rozhozená.“

Kiersten jen dlouze zamručí a já se připravuju na další komentář. Místo toho se odvrátí a v tichosti kráčíme směrem k mému bytu. U třetího bloku už předpokládám, že jsme to téma opustily. Pak se ale zastaví, vyloví z krabice druhý donut, a než se do něho zakousne, zarazí se. „To bylo třetí rande, jestli si to dobře pamatuju. To je rande, na kterém lidi obvykle mají sex. Zrušil kvůli tobě rande se sexem.“

„Zas o tolik nejde.“

Kierst se zakousne do donutu a pozoruje mě.

„Přestaň se na mě tak dívat.“

Zvedne ruce. „Takhle se dívám na každého. Jestli v tom vidíš cokoliv jiného než sesterský zájem, je to tvoje věc.“

Zavibruje mi mobil. Je to Dax. Ignoruju Kierst a odepíšu mu, že může přijít, kdykoli skončí. Celou dobu na sobě cítím její pohled.

„Víš, co bys podle mě dneska večer měla dělat?“ zeptá se mě.

Moje zpráva odsvíští do kyberprostoru. „Mám celkem přesnou představu o tom, s *kým* si myslíš, že bych to měla dělat.“

Kiersten nevinně pokrčí rameny. „Zrušil kvůli tobě rande. Navíc je to fakt sladouš. Hned bych do něho šla, kdybych nebyla vdaná.“

„Kiersten.“

„Vážně, ten chlap nosí tak upnuté džíny, že si jeho zadek vůbec nemusíš představovat.“

„Nevím, co to má znamenat.“

„To znamená, že místo aby ses zítra vzbudila na třetí zvonění svého budíku, můžeš se probouzet se stehny odřenými od jeho vousů.“

Nevím, co říct. Jen tam v šoku stojím s pusou dokořán, zatímco ona si slízne trochu zapomenuté růžové polevy z koutku úst a pokračuje v cestě. Je o půl hlavy vyšší než já, takže musím skoro běžet, abych ji dohonila.

„Je to můj nejlepší kamarád,“ prohlásím a mávám u toho rukou kolem své momentálně vousy netknuté oblasti. „*Tohle* není zrovna kamarádká aktivita.“

Mrkne na můj rozkrok. „Proč ne? Vsadím zbytek tohoto donutu, že Daxon McGuire je štedrý milenec.“

Podruhé mi spadne brada. „Teď si vymýšlíš.“

Kiersten si hodí do pusy poslední kousek zmíněného donutu. „Co ti minulý měsíc přinesl, když jsi ležela s angínou?“

Vím úplně přesně, kam tímhle míří. Přinesl mi polévku. Domáci. Byla skvělá. „Dostal k Vánocům pomalý hrnec a chtěl ho vyzkoušet.“

Zvedne bradu a po tváři se jí rozlije široký úsměv, protože si myslí, že právě vyhrála. „Vymlouvej se, na co chceš, Gemmo. Chce tě. A řekla bych, že jakmile si tvoje srdce uvědomí, že Stuart byl to zatraceně nejhorší a že ses vyhnula obří kulce, zjistíš, že z kamarádů se snadno můžou stát milenci.“

Než jí stačím vyjmenovat všechny nedostatky v její děravé argumentaci, zazvoní mi telefon. Kiersten zakmitá obočím v očekávání dalších důkazů své divoké teorie. Pocítím malé zadostiučinění, když jí před obličejem podržím obrazovku mobilu, na níž se rysuje jméno naší postarší tety.

„Copak je, teto Livi?“ Přitisknu si telefon k uchu a otočím se k sestře zády.

„Ahoj pudlíku. Jen se chci zeptat, jak je na tom dnes tvoje zlomené srdce.“

Polknu knedlík, který se mi v krku vytvoří po připomínce, že můj milostný život je v troskách. „Snažím se to léčit cukrem, ale moc to nepomáhá.“

V pozadí hovoru zaslechnu jemné cinkání zvonkohry. Znáám ten zvuk natolik dobře, aby mi bylo jasné, že teta je právě ve svém knihkupectví a buď zrovna otevřela dveře, nebo jí přišel dnešní první zákazník.

„No, volám ti právě proto, abych ti řekla, že mám dokonalou odpověď na všechny tvé trable. Co kdyby ses dnes večer stavila u mě?“

V duchu se připravuju na další z jejích ezoterických podivností. Vyzkoušela jsem už příliš mnoho jejích léčivých tonik a detoxikačních čajů na to, aby se ze mě v téhle oblasti nestal skeptik.

„Zaskočíš kolem sedmé?“ zeptá se mě.

„Dneska večer se mám sejít s Daxem.“

„Výborně, čím víc lidí, tím větší legrace. Přiveď i svou sestru.“

Zakryju mobil druhou dlaní a otočím se zpět ke Kierst. „Co máš v plánu dneska večer?“

Pokrčí rameny. „Koukat na *Růži pro nevěstu*, abych ti pak mohla říct, koho vyhodili, protože jsi magor.“

To je fakt. Nemůžu se na tu reality show dívat, když nevím, kdo dostane růži a kdo pojedě domů. Jedna z mnoha mých rozkošných podivností.

„Přiď k tetě Livi, až budou děti spát. Bude mě léčit.“

Neodpoví, místo toho potřetí otevře svou krabičku s donuty, rychle ji zaklapne a položí si ruku na břicho. „Fajn, přijdu. Ale jestli znova navrhne, abychom nahé zpívaly mantry, odcházím.“

Mávnu nad ní rukou a obrátím svou pozornost zpátky k tetě. „Mám něco přinést?“

Teta chvilku mlčí, než odpoví: „Vlastně ano, kdybys mohla. Budeme potřebovat hrubou sůl, dvě chilli papričky a čtyři tužkové baterie.“

„To zní dobře,“ odpovím a nejsem si jistá, jak moc se mám bát.

Zavěším a všimnu si, že už nejdeme směrem k mému bytu, ale ke Kiersteninu bílému minivanu, který je zaparkovaný ve vedlejší ulici. Odemkne auto a posuvné zadní dveře se automaticky otevřou. Odhodí krabici s donuty na křupkami posetou sedačku a sáhne po klice u spolujezdce.

„Chceš odvézt domů?“

Zavrtím hlavou. „Projdu se. Před tetou si nestihnu zacvičit. V šest mám schůzku s nějakou společností v Šanghaji, která chce, abych koupila jejich revoluční šampon proti lupům. Děsím se toho už teď.“

„Jestli si to chceš vyměnit, stačí říct. Ačkoli doporučuju, aby sis nejdřív zkusila prosedět jeden z Rileyho softballových zápasů. Nebo rodičovskou schůzku. Anebo jaké to je, chodit k zubaři každý měsíc, protože všechny tři děti zřejmě zdědily Trentovy mizerné zuby. Ale dneska to není o mém posraném životě.“ Rozevře náruč a já jí dovolím, aby mě naposledy objala. Pevně mě sevře, než mě pustí a pohládí po tváři.

„Jsem ráda, že dneska přijdeš,“ řeknu jí. „Myslím, že večer s tebou, tetou Livi a Daxem je přesně to, co teď potřebuju.“

Obejde auto na stranu řidiče, nastoupí a stáhne okénko, zatímco si zapíná bezpečnostní pás. „Víš, co se říká, Gems – rozchody jsou tvrdé.“ Mrkne na mě. „Ale víš, co ještě je tvrdé?“

Zavrtím hlavou.

„Daxovo péro.“

S tím vyjede na silnici a já slyším její smích celou cestu až ke křižovatce.

KAPITOLA 2

Margarity se nepijou v pondělí večer.

Existuje dobrý důvod, proč je tenhle starý country song tak slavný. Tequila rozhodně způsobuje, že člověk ztrácí oblečení nebo říká věci, které by neměl. Anebo, jako v mém případě, kombinaci obojího.

Ale považuju za štěstí, že z tetiny léčby zlomeného srdce se vyklubal jen její nechvalně proslulý koktejl Margarita. No, možná zítra to za takové štěstí považovat nebudu, až budu muset čelit té naprosto nevyhnutelné kocovině, která mě čeká, ale mohlo by to být výrazně horší. Papričky a sůl byly na kastrol chilli, které teta plánuje servírovat na svém úterním setkání čtenářského klubu. Účel baterií jsem zatím neodhalila. A upřímně, dost se bojím zeptat.

„Někdo je asi za dveřmi.“ Kiersten naproti mně zvedne hlavu z opěradla oblíbené sametové pohovky, jen natolik, aby viděla přes svou sklenici margarity položenou na stolku mezi námi.

Špicuju uši, abych zaslechla i něco jiného než pecky z alba *Songs You Know by Heart* Jimmyho Buffetta, které burácí z tetina předpotopního osmdesátkového sterea.

A opravdu, na dveře bytu někdo zlehka klepe. Zhoupnu se do sedu, a když už sedím, rozhodnu se, že se natáhnu po své sklenici na stolku a dopiju zbytek přeslazené zelené tekutiny. Svět se se mnou trochu točí, když si stoupnu, ale rychle se vzpamatuju a plná nadšení, které mě šimrá v žaludku, běžím přivítat svého nejlepšího přítele.

„Daxone McGuire, to je dost, že jdeš!“ zakřičím, když otevřu dveře dokořán a najdu ho, jak se opírá o rám s jednou rukou zvednutou do vzduchu a připravenou zaklepat.

Má deštěm smáčené vlasy, takže se mu u konečků kroubí a jejich kaštanově hnědá barva působí o odstín tmavším dojmem. Otevře náruč a já okamžitě vklouznu do malé prohlubně pod jeho bradou. Když mě k sobě přitiskne, všimnu si, že má navlhle tričko, ale taky cítím útechu a bezpečí, jak mě oběma pažemi obejmě. Zhluboka se nadechnu jeho vůně, ve které rozeznám mýdlo a sotva patrný náznak něčeho kořeněného.

„Hezky voníš,“ řeknu nahlas.

Odtáhne se a ztráta opory způsobí, že se zakymácím. Hned mě ale chytí za ramena a znovu mě podepře.

„Ty voníš, jako bys začala párty beze mě.“ Široce se usměje, čímž přitáhne mou pozornost ke strništi na své bradě. Dax vždycky nosí strniště. Skoro denně ho nařknu z toho, že se bojí holicího strojku. Dnes ale jeho vousy vypadají o něco delší, jako by si je nechával růst o den déle. Dotknu se jeho tváře, jako bych se potřebovala ujistit o tom, co mi tvrdí můj mozek – že neškrábe tak jako obvykle.

„Ty už jsi trochu opilá, vid', Gems?“

Náhle si intenzivně uvědomuju, že to, jak se ho dotýkám na obličeji, mezi námi není normální, možná je to dokonce dost divné. Ale když mi ruku přikryje svou dlaní a přitiskne si ji k tváři, úplně zapomenu, proč tohle neděláme běžně.

„Byla to nehoda. Kiersten opakovaně provádí takovou věc, že mi vždycky dolije dřív, než mám dopito. Ztratila jsem přehled někde mezi dvěma a půl a třemi a tři čtvrtě skleničkami. Tequila by se neměla dělit na zlomky. Potom se totiž začal točit strop a pak...“ Shlédnu dolů a teprve teď si naplno uvědomím, že na sobě nemám kalhoty. „... mi začalo být fakt vedro.“

Dax pohledem rychle zalétne dolů a pak se mi znova podívá do tváře. „Jo, na to jsem se chtěl zeptat.“

Vzpomínky mám trochu rozmazané, ale přesto si pamatuju, že jsem měla naprosto racionální důvod k tomu svléknout si džíný. „Řekla bych, že jsem si je sundala proto, abych něco demonstrovala.

Něco jako že obracím list. Díváš se na divokou a nepředvídatelnou Gemmu. Pije tequilu v pracovní den a nepotřebuje kalhoty. Ostatně ani Stuarda.“

Uvědomuju si, že jsem znovu vyslovila jméno toho, jenž nesmí být jmenován, ale margarity tety Livi zřejmě fungují, protože už to nebolí tak jako předtím.

„Gemma bez kalhot se mi líbí,“ Dax znovu zalétne pohledem dolů, „ale taky by mě něco zajímalo.“ Sáhne za mě do kapsy mého kabátu, který visí vedle dveří, vytáhne z ní můj telefon a odemkne obrazovku. Scrolluje mezi aplikacemi až k budíku a tam se zastaví. „Přesně jak jsem předpokládal. Moje předvídatelná Gemma tam někde pořád je a nastavuje si na ráno tři záložní budíky.“

Vytrhnu mu mobil z ruky a pokusím se o něco, co má být zamračený výraz. Má pravdu, ve skutečnosti jsem žádný list neobrátila. „Taky jsem napsala svému domovníkovi a uplatila ho jablečnými donuty, aby mi ráno zavolal a vzbudil mě,“ přiznám se. „Všichni nákupčí kosmetiky mají zítra od rána osmihodinovou čtvrtletní obchodní poradou, a jestli ji zmeškám, budu ve třetím čtvrtletí úplně v hajzlu.“

„Budete na sebe vy dva celý večer házet vilné pohledy, nebo mi pomůžete s tímhle džbánem?“

Kierstenin hlas mi jednak připomene, že s Daxem nejsme sami, a jednak rozhrne mlhu v mojí hlavě natolik, abych si uvědomila, že stojíme až příliš blízko sebe.

Udělám krok zpátky, čímž prostor mezi námi zvětším na normální kamarádkou míru, a gestem ho vyzvu, aby se posadil.

Kiersten mi dolila sklenici a připravila jednu pro Daxe, než jsme došli ke gauči. Usrknu svého napůl zteplalého koktejlu, ale Dax zdvořile zavrtí hlavou. „Jsem tu autem.“

Kiersten pokrčí rameny a se sklenicí v ruce se otočí k tetě Livi. „Chceš dolít?“

Má postarší teta spí na čalouněném křesle s pootevřenou pusou,

a když se jí její prastarý corgi jménem Doktor Puclík schoulí na klíně, tak trošičku vypadá, jako by odešla navždy.

„Je v pořádku?“ zeptá se Dax.

„Nic jí není,“ odpoví Kiersten, „je to ten typ, kterému stačí jen jedna margarita, to je celé. Hej, teto Livi...“

Kiersten vezme z mísy na stole, která leží hned vedle džbánu s margaritou, ulomený kousek tortillového chipsu a hodí ho do tetiny pootevřené pusy.

Přestože ze softballové pivní ligy byla Kiersten vyřazená, chipsem se trefí dokonale. Následuje třicet děsivých vteřin, během nichž se teta nadechne a chips se jí zasekne v krku. Vytřeští oči ve výrazu čiré hrůzy. V tu chvíli se nastartují Kiersteniny mateřské instinkty.

Vytáhne tetu Livi na nohy a začne ji pleskat do zad. Vyžaduje to tři důkladné herdy, než chips vyletí z tetiných úst, přeletí obývací a svou pouť zakončí v chlupatém oranžovém koberci, kde zůstane navždy pohřben.

„Propána, co to sakra bylo?“ Tetina tvář vypadá jako přezrálé rajče.

Kiersten jí podá margaritu s výrazem naprosté nevinnosti. „Ze stropu asi spadl kousek omítky a přistál přímo v tvój puse, zrovna když jsi chrápala.“

Teta pohledem klouže po odlupující se bílé barvě na stropě, zatímco si dopřává dlouhý doušek koktejlu.

„No, děkuju, koláčku.“ Podá Kiersten prázdnou sklenici. „Máš to u mě.“

Rozhlédne se po obývacíku a všimne si Daxe, který tam nebyl, když usnula. „Daxone, ráda tě vidím. Vypadáš stejně elegantně jako vždycky.“

Dax se začervená a vstane, aby ji políbil na tvář. Když se k ní skloní, přistihnu Kiersten, jak si užívá pohled na jeho zadek. Zachytí můj pohled, mrkne na mě a já cítím, jak mi hoří tváře.

„Vzbudila ses právě včas, teto Livi,“ prohlásí Kiersten. „Zrovna

jsme se chystali začít tu část večírku, kdy budeme Stuarta nelítostně grilovat.“

Teta se na mě podívá, jako by se chtěla ujistit, že jsem se k téhle aktivitě taky přihlásila. Pokrčím rameny – mám za to, že je to levnější než terapie.

„Chceš začít?“ obrátí se Kierst na Daxe.

Zavrtí hlavou a sleduje mě přitom pohledem. „Dámy mají přednost.“

Kiersten olízne slaný okraj své sklenice, sedne si na pohovku a obrátí hlavu mým směrem. „Než řeknu to, co se chystám říct, jsi si absolutně jistá, že se ty a Stu neudobříte?“

V duchu se vrátím k našemu rozchodu před třemi týdny. „Vychrstla jsem plnou sklenici merlotu na jeho modrý oblek od Toma Forda. Když mi jednou tekla krev z nosu a potřísnila jeho plátěné kalhoty, nemluvil se mnou tři dny. A to byly jen od J.Crew a šlo o nehodu.“

Kiersten si pohrdavě odfrkne. Nejspíš proto, že si vždýcky myslela, že Stuart je příliš upjatý. Kvůli tomu jsem jí ostatně tu historku s krvácením z nosu zatajila.

„Myslím si, že jsi byla zamilovaná víc do své představy o Stuartovi než do skutečné osoby,“ prohlásí.

Mám nutkání probodnout ji pohledem, ale zarazím se, když mi dojde, že její slova znějí jako strašidelně přesná ozvěna těch, která mi řekl Stuart při rozchodu.

„Mělas ho ráda, protože měl svůj život daný do kupy,“ pokračuje. „A pěkný byt.“

Tentokrát ji pohledem probodnu. „To zní, jako bych byla bezcitná zlatokopka.“

Kiersten se dlouze napije. „Tak jsem to nemyslela. Aspoň ne v tom smyslu, že bys šla po penězích. Ale možná po emocích.“

Jsem příliš naštvaná na to, abych zvládla odpovědět. Nebo možná příliš opilá. Každopádně Kiersten si mé mlčení vyloží jako pobídku pokračovat.

„Stuart byl bezpečný. Byl jednoduchý. Dal ti tu předvídatelnost, po které prahneš. Byl jako lidský ekvivalent toustu s máslem, ale na toustu s máslem nemůžeš žít moc dlouho.“ Zvedne se z lehátka a vmáčkne se mezi mě a Daxona na gauč. Vezme mě za ruku.

„Chápu tvou potřebu toustu s máslem, Gems. Ksaku, vždyť díky těm výtečníkům, které jsme vyhrály coby rodiče, tomu rozumím víc než dobře. Ale myslím, že jsi tu rovnováhu vychýlila trochu moc na jednu stranu. Potřebuješ v životě taky nějakou šťávu.“

Kiersten je přesvědčená, že všechnen ten čas, který strávila na terapii, ji opravňuje k tomu, aby analyzovala mě a můj život. Naši rodiče byli, stručně řečeno, na houby. Vzali se mladí, máma byla často pryč a hledala samu sebe, zatímco nás s Kierst nechávala, abychom si večeri obstaraly samy. Táta pendloval mezi dvěma stavy – jedním, kdy byl nezaměstnaný s pravidelným místem ve zdejšímu baru, a druhým, kdy byl celkem výdělečně činný v odlehlém táboře na ropném poli v severní Albertě. Její teorie o tom, že emoční škoda, kterou tím napáchali, mě dovedla k někomu tak předvídatelnému a stálému, možná není tak úplně mimo. Líbilo se mi, že Stuart přijel každý pátek večer z Toronta, aby mě vzal do italské restaurace. Dával si grilované kuře a merlot a vždycky se podělil. Po večeri jsme měli průměrný sex v misionářské poloze, protože jakákoli jiná zhoršovala jeho staré fotbalové zranění kyčle, ale tvrdil mi, že je to proto, že se mi rád dívá do očí, když se udělám.

Se Stuem jsem vždycky věděla, co můžu čekat. Kašmírový rolák ke každým Vánocům, slova jako „vypadáš skvěle“, kdykoli jsem si vzala upnuté legíny nebo negližé. Mohli jste tomu muži nabídnout třicet jedna příchutí zmrzliny a on si pokaždé vybral vanilkovou. Víím, že je to špatně, ale ta monotónnost mi připadala uklidňující.

Kierst mi zmáčkne ruku. „Zkus o tom přemýšlet takhle. Váš vztah umřel už před lety, ale vy jste byli příliš zjetí ve svých kolejkách, abyste si to přiznali. Tohle je dobré pro vás oba. Je třeba přestat zalívat mrtvé kytky.“

Pořád mlčím. Vyhnu se jejímu i Daxovu pohledu a jen žasnu, jak se ksakru grilování Stuarta obrátilo proti mně. Dnešní večer měl být zábavný.

„Jsi na mě našťvaná,“ prohlásí Kiersten oznamovacím tónem.

Vymaním se z jejího sevření. „Myslím, že bys měla analyzovat svůj život a ten můj nechat na pokoji.“

Zkříží paže na hrudi. „V tom máš asi pravdu. A taky jsem skončila, řekla jsem si svoje. Je to na tobě, Daxi.“

Zvedne se, sebere prázdné sklenice ze stolku a odnese je do kuchyně. Mám možnost buď zírat na své ruce, nebo se podívat do Daxových zelených očí, což udělám.

„Jen do toho,“ pobídnu ho, ale v duchu mám téhle aktivity plné zuby. Začíná to pronikat dovnitř. Ten skličující pocit, když člověk udělá chybu, ale pak získá dostatečný nadhled, aby mohl přehnaně analyzovat každý špatný krok nebo mizerné životní rozhodnutí. Všechny ty chyby, které vedly k tomu, že jsem investovala čtyři roky do muže, který si žehlí boxerky. Ano, Stuart byl nanic. Začínám to vidět čím dál víc. Ale já jsem ten ubožák, který s ním zůstal tak dlouho. Neznamená to, že i já stojím za houby?

„No...“ Dax si odkašle a vypadá, že je mu to všechno nepříjemné stejně jako mně. „Myslím, že Stuart je idiot. Nikdy si nevážil toho, co má, a ty si podle mě zasloužíš někoho lepšího.“

Tenhle obrat už jsem slyšela dřív – od přátel, od sestry. Je to předem připravená odpověď pro kohokoli, kdo dostane zásah přímo do srdce. Ale způsob, jakým to Dax řekl, mě přiměje věřit, že si opravdu zasloužím víc než muže, který z oslavy mých sedmadvacátých narozenin odešel po pouhé hodině jen proto, že mu kolidovala s tréninkem ve fitku.

Náš rozhovor přeruší agresivně hlasitý zvuk tetina zvonku, který ohlašuje příchod pizzy.

„Dojdu tam.“ Zvednu se, seberu svou kabelku a tak rychle, jak jen mi to moje tequilou napumpované tělo dovolí, se přesunu z Livina

bytu dolů po schodech, které vedou k zadnímu vchodu do jejího knihkupectví. Vráťím se s krabicí kouřící pizzy, z jejíž vůně se mi sbíhají sliny.

Obývací je prázdný. Zvuky, které se z bytu velkého pětapadesát čtverečních metrů ozývají, naznačují, že Kiersten telefonuje v ložnici a Dax je v koupelně. Teta Livi je v kuchyni a vytahuje talíře ze skřínky. Položím pizzu na linku vedle ní. Než stačím odtáhnout ruku, přikryje ji svou dlaní a jemně zmáčkne.

„Jak to zvládáš, zlato?“

Otevře krabici s pizzou, jeden kousek přemístí na talíř a podá mi ho.

S talířem v ruce přejdu do obývací části kolem barového pultu, který odděluje obývací část od malé kuchyňky.

„Srdce mám momentálně umrtvené díky Kiersteniným barmanským schopnostem. Zbytek mě si přeje, abych se mohla vrátit v čase do té noci, kdy jsem potkala Stuarta, a rovnou mu říct, ať odprejskne.“

Jakmile ta slova vypustím z úst, celou mě zaplaví divný pocit – bodnutí vzteku hluboko v mé hrudi. Ten vztek není namířený na Stuarta, ale na mě. Narůstá a narůstá, dokud není tak těžký, že praskne a spadne mi do žaludku, kde se z něho stane solidní připomínka všech těch chvil, kdy jsem věděla, že Stu a já spolu nezůstaneme navždy, ale ignorovala jsem to. Připomínka všech dalších věcí, které jsem mohla dělat, kdybych měla odvahu z toho vztahu odejít.

Teta Livi zavrtí hlavou a nesouhlasně mlaskne. „To určitě nemyslíš vážně.“ Otevře krabici s pizzou a jeden kousek si vytáhne. Její šedé oči si mě přeměřují s obavami.

Kousnu do své pizzy. Horký sýr na povrchu mi spálí patro, takže musím s otevřenou pusou čekat, až sousto vychladne natolik, aby se dalo spolknout.

„Myslím. Jestli mi teď řekneš, že tvoje auto má zabudovaný proudový kondenzátor na cestování v čase, okamžitě přemístím

svůj zadek do té noci, kdy jsem v baru potkala Stuarta, a řeknu mu, aby si dal odchod.“

Kiersten se vedle mě objeví ve stejnou chvíli, kdy do kuchyně vstoupí Dax. Sestra mi podá další margaritu – nabídku míru. Dlouze se napiju a pak si povzdychnu nad svou zase napůl prázdnou sklenicí. „Věnovala jsem čtyři ze svých nejhezčích let tomu chlapovi a sama z toho nemám nic.“

„Máš mě,“ řekne Dax v koutě kuchyně tak tiše, že ho skoro neslyším. „Poznali jsme se tu samou noc, vzpomínáš?“

Ano, pravda. Skoro jsem na to zapoměla. Dax tam byl tu noc taky. Byla to Stuartova narozeninová párty, ale Dax se přifařil ke svému kamarádovi ze školy, který byl zároveň Stuartův kolega. Proběhlo mezi námi pár prchavých okamžiků, než mezi nás nakráčel Stuart, aby mě sbalil.

„Tys byl ta nejlepší věc, která mě tu noc potkala, Daxone B.,“ odpovím mu. „Škoda že mi trvalo čtyři roky na to přijít.“

Myslím to jako vtip nebo urážku Stuarta, ale Dax se nesměje, dokonce se ani neusmívá.

„No, stroj času nemám,“ přemítá nahlas teta Livi, „ale někdo mi tenhle týden do darovacího boxu vložil celkem zajímavou knihu. Třeba by ti pomohla.“

Kniha.

Asi můžu být vděčná, že to není další bublinková koupel na pročištění aury.

Miluju svou tetu i její neotřesitelnou víru, že všechny problémy světa se dají vyřešit tou správnou knihou, ale neumím si představit, jak by mi dnes večer jakékoli literární dílo mohlo pomoci. Jsem za hranicí svépomoci.

Ale taky jsem příliš opilá na to, abych se hádala. A tak jen pokrčím rameny a nacpu do sebe poslední kousek vegetariánské pizzy v naději, že zítřejší ráno díky tomu bude snesitelnější.

Pak všichni tři následujeme tetu Livi dolů do jejího obchodu,

což je spíš organizovaná kolekce zvláštních a podivuhodných věcí než tradiční knihkupectví. Tvrdí, že má největší sbírku erotických hororů na severní polokouli. Ale pokud člověka neberou ejakulující minotauři nebo dendrofilie (jednou jsem udělala tu chybu a vygooglila si to – nedoporučuju), může tu nalézt taky léčivé krystaly, kadidla a variaci solí od černé přes růžovou a himálajskou až po stolní.

Jako malá jsem to tu měla ráda. Když to doma bylo nanic, tohle místo skýtalo vlídné útočiště. Jeho temné kouty poskytovaly vítaný únik a jeho majitelka byla zdrojem stálé a bezpodmínečné lásky.

Jak se ale přiblížila střední škola, z obchodu se stalo spíš potupné tajemství. Moje pubertácké srdce toužilo být čímkoli jiným, jen ne holkou, kterou rodiče nechali v tom podivně páchnoucím obchůdku.

Teď jako částečně fungující dospělý už to dokážu ocenit, stejně jako tetu Livi. Tenhle obchod je sebevědomě tím, čím je, neomlouvá se za to, čím není, a je to to jediné místo na světě, které mi kdy připadalo jako domov.

V obchodě je tma tmoucí, dokud teta necvakne vypínačem a nerozzáří tak soustavu světel, která visí uprostřed stropu a připomínají lustr. Ve skutečnosti jsou to jen barevné žárovky zavěšené na drátech jako školní model sluneční soustavy, ale já jsem si vždycky byla jistá, že se mění a hýbou, když se člověk nedívá.

„Kde ta knížka je?“ Teta Livi si založí ruce v bok a pomalu se otáčí na místě kolem dokola. „Předtím jsem ji četla, ale pak jsem s ní šla něco dělat a zaboha si nemůžu vzpomenout co.“ Podívá se na mě a ukáže do tmavého rohu místnosti. „Co kdybyste se vy dva s Daxonem šli podívat tam do té sekce? Pokud jsem ji už založila, bude tam dole. Kiersten si může vzít tu hromádku u dveří. Já to zkontroluju kolem pokladny.“

Pohlédnu na police, které pokrývají obchod od stropu k podlaze a rozdělují místnost jako zahradní labyrint.

„Co přesně hledáme?“

Teta jen mávne rukou. „Nemůžu si vybavit tu obálku. Je to kniha. Velká. Až ji uvidíš, poznáš ji.“

V té temné chodbě je přinejmenším stovka knih. Ale za ty roky se svou výstřední tetou jsem se naučila vybírat si, které bitvy stojí za to bojovat, a možnost vyhrát tuhle jsem prošvihla před dvěma tequilami. A tak následuju Daxe, který se proplétá dozadu a pátrá po policích, aniž hledá něco konkrétního, dokud nedorazí do slepé uličky. Otočí se dokola.

„Nějaký nápad, jak tu věc najít?“

Pokrčím rameny, a jakmile to udělám, v mé hlavě se vynoří myšlenka, která hodně připomíná tetu Livi.

„Měli bychom knihám naslouchat. Nechat je k sobě promluvit.“

Dax, který je tou nejpraktičtější osobou, jakou znám, ale zároveň vždycky jako první souhlasí se vším, co by mohlo být směšně legrační, natáhne ruku ke knihám na polici a prsty přebíhá po jejich hřbetech. Zavře oči a začne si broukat monotónním hlasem.

„Kniha, která vyléčí Gemmu Wildeovou ze všech jejích problémů, je...“ Vytáhne z police tlustou knihu s bílou obálkou a podrží ji před sebou. „*Jak uzdravit své vnitřní dítě v deseti snadných krocích.*“

Obrátí svazek v rukou, aby prozkoumal obálku. Je na ní drobná blondátá dívka, která se podivně podobá mému osmiletému já.

„To je znepokojivě přesné.“ Vezmu mu knihu z rukou a vrazím ji zpátky do poličky. „Ale já potřebuju aspoň čtrnáct kroků k vyřešení všech svých komplexů. Radši se podíváme na tebe.“

Zavřu oči a nechám své prsty toulat se nad polici, tak jak to před chvílí udělal Dax, dokud neucítím náhlé nutkání zastavit. „Jaká kniha vyřeší všechny problémy Daxona McGuirea?“ Naslepo vytáhnu velký svazek v pevné vazbě. Přelétnu titulky na přední straně a tváře se mi rozhoří, jakmile si uvědomím svůj přešlap.

„*101 ohromujících pozic tantrického sexu,*“ přečte Dax titulek a zvedne obočí.

My dva se jen zřídkakdy bavíme o sexu. Vtipkujeme o něm

v obecné rovině, ale skutečný rozhovor na tohle téma je ve světě Daxe a Gemmy tabu.

„Zajímavá volba. Možná bychom měli...“ Jeho hlas se vytratí, když mi vezme knihu z rukou.

Na zlomek vteřiny si myslím, že větu dokončí slovy: „Zkusit pozici čtyřicet tři? Anebo dvacet sedm, jestli jsi pro?“

Doslova cítím, jak mi krev mizí z tváří, když mou mysl zaplaví obrazy zpoceného nahého Daxe.

Jenže pak Dax vrátí knihu zpátky na místo a kývne na mě. „Půjdeme? Myslím, že tvoje tetu tu knížku našla.“

Udělá gesto rukou, jako by říkal *až po tobě, Gemmo*. Jsem vděčná za možnost obrátit se k němu zády, protože se bojím, že z mého výrazu dokáže vyčíst celou scénu, která se mi právě odehrála v hlavě. Má tendenci tohle dělat – rozlousknout moje myšlenky dřív, než si je sama ujasním.

Vymotáme se z labyrintu knih a spatříme tetu Livi, jak stojí u pokladny s velkým, hnědou kůží potaženým svazkem v náručí.

„Tohle jsem si dneska procházela mezi obsluhováním zákazníků a řekla bych, že je v tom přesně to, co teď potřebuješ.“

Přistoupím k ní a tetu položí knihu na pult. *Praktická magie: Kompletní průvodce pro moderního mystika* rozhodně není seberozvojová příručka. Její stránky jsou zažloutlé stářím a písmo vypadá ručně psané, jako by to kdysi byl deník. V horní části otevřené stránky je oválnými modrými písmeny napsáno *Milostná očista*.

„To je recept?“ Kierstenina prsa se mi přitisknou na záda, jak se přese mě nakloní, aby se podívala blíž, a její světle zrzavé vlasy mi spadnou na rameno.

„Pro přetnutí pouta k tomu, kdo vám ublížil, následujte tyto jednoduché kroky – sakra, to ne.“ Kiersten odstrčí knihu stranou. „Už teď mám z té věci špatný pocit. Viděla jsem dost filmů s Harrym Potterem, abych věděla, že číst nahlas z podivné staré knihy nikdy nepřinese nic dobrého.“

„Ale no tak,“ napomene nás teta Livi, „je to jen legrace.“

Prkna na podlaze zaskřípou, když Dax přejde místnost, aby se k nám přidal. Natáhne se po knize a promne její zažloutlé stránky mezi dvěma prsty. Uklidňující vůně jeho mýdla znovu zaplaví mé smysly.

„Co myslíš, Daxi? Když se to dneska zvrtně, jsi připravený ukryt tělo? Myslím, že to riziko stojí za to, pokud se zbavím Stuarta jednou provždy.“

Dax pohledem přelétne stránku. „Věděl jsem, že ta lopata v kufru se mi jednou bude hodit.“

Teta Livi považuje Daxův komentář za souhlas, vytrhne mi knihu z rukou a začne štěkat příkazy.

Kiersten pošle hledat její starou tašku s pletením, jelikož tohle pouta přestřihávací kouzlo není jen čistě metaforické, a zdráhajícího se Daxe vyšle nahoru do kuchyně najít kuřecí hnátu.

„Gemmo, zlato,“ osloví mě, „přines mi svíčku.“

Prohledám přeplněnou zásuvku pod pokladnou, kde teta skládá všechno, co v obchodě nemá své řádné místo, a vyberu dvě nejlepší možnosti.

„Čekala bych, že budeš mít lepší zásoby divných svíček, ale vypadá to, že máš jen jednu narozeninovou a pak takovou tu na baterky, která se o Vánocích strká do okna.“

Svráští obočí, jak očima přeskakuje mezi mýma rukama a naškrábanými pokyny na stránce před sebou. „Potřebujeme skutečný oheň.“

Štouchnu bokem do zásuvky s harampádím, abych ji zavřela. „Pak tedy narozeninová svíčka.“

„Daxone,“ zavolá teta hlasitě. „Kde jsi s tou kuřecí hnátou?“

O chvíli později sejde Dax ze schodů a v rukou drží plastovou krabičku s červeným víčkem. „Zajistil jsem pečená kuřecí stehna. Není to sice přesně to, co jsi žádala, ale nic lepšího nemáme.“

Teta si od něho krabičku převezme a položí ji před sebe na pult, načež mi pokyne, abych se posadila na barovou stoličku, kterou tu má pro zákazníky, co si přijdou popovídat.

Kiersten se vynoří z tetiny kanceláře s klubkem ostře růžové příze, které jí podá, zatímco teta nahlas předčítá z knihy:

*„Ten, kdo tě miloval,
náhle však zradil,
brzo ti bude cizí.“*

Teta se na okamžik zarazí, ale očima stále přejíždí po stránce, jako by si slova tiše četla sama pro sebe. V takových chvílích obvykle obrací oči v sloup spolu s Kiersten, ale dneska napjatě čekám, až bude pokračovat.

Teta si odkašle.

*„Chceš-li se očistit od citu,
který nebyl ryzí,
a zapomenout na volbu,
jež zvrátila život tvůj,
tyto pokyny následuj.
Svíci zapal,
proklej ten den,
přetni pouto,
toho odezeň,
kdo se zpronevěřil citu,
za ubývající luny svitu.
Avšak pamatuj...“*

Teta se znovu odmlčí, olízne si prst a s mírným zabručením jím přejede po stránce před sebou.

„Ehm... řekneš nám, co je tam dál?“ Kiersten se jí snaží nakouknout přes rameno, ale tetin široký svetr jí brání ve výhledu. „Anebo budeme prostě ignorovat celou tu záhadnou část s varováním?“

Teta Livi mžourá na knihu tak zblízka, že se nosem skoro dotýká papíru.

„Na těch instrukcích je nějaká skvrna.“ Začichá. „Řekla bych, že salsa. Ale nebojte.“ S bouchnutím položí knihu zpátky na pult. „Myslím, že to mám.“

Natáhne se pro malý žlutý bloček, který má položený vedle starého vytáčeného telefonu, vytrhne z něho jeden prázdný list, z hrnku s různorodými tužkami vybere modré pero a oboje mi podá.

„Napiš Stuartovo jméno.“

Je to příkaz a hladina alkoholu v mé krvi mě nutí ho splnit bez větších námitek.

Pak teta zvedne třpytivě bílou narozeninovou svíčku a z kapsy vytáhne zapalovač. Drobný žlutý plamínek vzápětí zažehne knot a teta svíčku podrží před sebou. „Teď si představ tu noc, kdy jsi potkala Stuarta. Vybav si ho v tom baru a mysl na tu chvíli, kdy ses rozhodla vidět ho znovu.“

Mihotající se žlutý plamínek spolu s tetiným uklidňujícím hlasem mě fascinují. Představím si Stuartovu tvář, jeho drahý šedý oblek, intenzivní pohled modrých očí a způsob, jakým ve mně vyvolával pocit, že všechno v mém životě bude v pořádku.

„Teď,“ pokračuje teta Livi, „si představ, jak odcházíš pryč.“

Představuju si, jak z toho přeplněného baru odcházím a sama nasedám do taxíku. „Žij blaze, Stuarte,“ zašeptám. „Myslím, že jsem nikdy neměla být součástí tvého života.“

Když otevřu oči, svíčka už se pomalu roztéká a kape kolem sebe drobné voskové slzy.

„A pak podrž papír s jeho jménem u plamene.“

Zvednu svou obětinu k hořící svíčce a sleduju, jak plameny kloužou po jejím povrchu, dokud nedosáhnou ke konečkům mých prstů. Papír spadne na pult a všichni pozorujeme, jak se žlutý lístek mění v prach. Pak začnou plameny ničit plastovou hmotu pod ním.

„Prokristapána.“ Kiersten vylije zbytek margarity ze své sklenice na čerstvě sežehlý pult. Oheň zhasne a zanechá po sobě černý flek. „Trochu mě děsí, že jsem tady momentálně jediný fungující dospělý.“

Teta Livi, kterou poškození jejího pultu zjevně nijak neznepokojilo, ji ignoruje a zhasne svíčku. „Teď potřebujeme ten motouz.“

Dax jí podá klubko růžové příze. Teta ze svého šuplíku s harampádím vytáhne nůžky a ustrihne kus příze, který zhruba odpovídá délce od jejího lokte ke konečkům prstů. Spojí mi ruce jako při modlitbě a kolem zápěstí je hbitě sváže provázkem, který utáhne na pevný uzel.

„Nejradši bych prohodila pár vtipů o sado-maso, teto Livi,“ řeknu, „kdybych se nebála, že mě zmrzačíš, anebo ještě hůř, že mi budeš vyprávět historku, na kterou už nikdy nedokážu zapomenout.“

Poplácá mě po hlavě. „Na moje příběhy ještě nejsi připravená.“ Otočí se k Daxovi. „Jaký je další krok, Daxone? To písmo je moc malé, bez svých brýlí ho nerozluštím.“

Dax si k sobě knížku přitáhne a zamžourá na stránky.

*„Posledním krokem musí být
vše polibkem zpečetit.“*

Podívá se na mě, jeho oči mají tmavší odstín zelené, než jsem na něm kdy viděla. „Podle všeho potřebujeme polibek.“

Kiersten si znova odfrkne. „Tak polibek? To je na tobě, chlapáku. Já věděla, že tě nezveme pro nic za nic.“

Okamžitě mi zčervenají tváře, což připisuju vlivu alkoholu, a vůbec ne tomu, že se Dax tváří, jako by právě chtěl být kdekoli jinde, jen ne tady.

„Ale to nemusíš...“ Snažím se vykroutit z pout, která má teta nějakým záhadným způsobem mistrně utáhla, a je mi jasné, že jakkoli nepříjemné to pro mě je, pro Daxe to musí být ještě horší.

„Daxovi to určitě nevadí.“ Teta Livi mi ho prakticky strčí do klína. „Je to jen trocha legrace.“

Podívám se do Daxových zelených očí a mám dojem, že zahlédnu záblesk svíčky, což je nesmysl, protože jsme ji před chvílí uhasili.

„Vážně ti to nevadí?“ zeptá se mě.

„A tobě?“ opáčím.

Jediná odpověď, které se mi dostane, je sklenice margarity, kterou mi Kierst přistrčí ke rtům. „Potřebuješ trochu na kuráž, Gems?“